

CHICKLIT MET EEN BOODSCHAP

Door Judith de Jong

Vorig jaar deed Ilse Spall mee aan een schrijfwedstrijd. Alleen om te ontdekken wat professionals van haar werk vonden. Ze won! Inmiddels zijn van haar eerste boek 'Hollywood' al 4.600 exemplaren verkocht en heeft Chicklit.nl het genomineerd voor de titel 'Boek van het jaar 2010'. Naast haar baan als marketingassistent bij een grote bioscoopketen werkt Spall aan haar tweede en derde boek. Tussen het werken en schrijven door maakt ze tijd voor een interview over films, boeken en romantiek. Even een moment van rust, thuis op de bank met een kopje thee.

“Ik zou nu eigenlijk moeten schrijven om mijn tweede boek af te ronden. Ik combineer het schrijven met een drukke baan. Mijn werk is leuk, ik kan er veel creativiteit in kwijt, maar zou er sowieso niet zomaar mee kunnen stoppen. Ik reken er niet op dat ik een Saskia Noort word en kan leven van het schrijfwerk. Als dat kon, zou ik mijn marketingfunctie opgeven, hoe leuk ik mijn baan ook vind.

Ik ben altijd aan het schrijven. Ik heb twintig halve boeken op de plank liggen, waarvan er drie gepimpt nog wel meekunnen. De meeste andere verhalen bevatten iets te veel drama voor een chicklit, een romantisch fictieboek of -film voor vrouwen. Aan het verhaal uit mijn eerste boek begon ik in 2003. Omdat het goed bij de wedstrijd paste, heb ik het afgeschreven. Ik had al 20.000 woorden op papier staan en tikte daar in vijf weken tijd nog 80.000 woorden bij. Ik kan heel snel schrijven als ik alles aan de kant zet, maar op een gegeven moment is het kwartje op. Ik heb me daarom voorgenomen nu langzamer te schrijven. Wel schrijf ik minimaal één avond in de week. In die vijf weken voor de wedstrijddeadline schreef ik non-stop. Voor mijn vriend Roel was dat echt niet leuk, vooral niet omdat het nog niets was. Nu begrijpt hij waarvoor ik het doe, maar ik moet wel een goede balans vinden; ook voor hem.”

Gaat het boek Hollywood over jezelf?

“Nee, al heb ik wel gebeurtenissen verwerkt uit mijn bioscooptijd. Het idee voor dit verhaal ontstond door de roddelbladen. Het is absurd hoe paparazzi de sterren opjagen. Zij kunnen vaak niet meer normaal leven. Natuurlijk staan daartegenover ook voordelen. Beroemdheden krijgen van alles gratis en hebben veel geld, maar ze zijn nooit thuis en al hun problemen worden op foto gezet. Dat idee heb ik Luke, de mannelijke hoofdpersoon in mijn boek, willen meegeven. Ik wil mijn lezers laten inzien dat zoiets niet normaal is. Er zit dus een verscholen boodschap in mijn boek. Ik heb ook het idee dat het verhaal nog niet af is, en zou nog wel een vervolg willen schrijven. Dat zou zich dan afspelen in Hollywood zelf. Ik ben benieuwd of de relatie uit het eerste boek daar kan standhouden.

Toch wilde ik nu eerst iets heel anders maken. Voor mij is het leuk over de bioscoop en films te schrijven, maar dat betekent niet dat heel Nederland daarop zit te wachten. De twee boeken waaraan ik nu werk, zijn compleet nieuwe verhalen. Hoewel de hoofdpersoon uit het tweede boek marketingassistent is, staat dit verhaal verder van mijzelf af. In het derde boek krijgt mijn passie voor paarden een plekje.”

Wat vond je het leukste aan het proces van je eerste boek?

“Het editen vond ik ontzettend leuk om te doen. Dat was nieuw voor mij. Ik had een goede band met mijn editors en was het veel met hen eens. Zo vonden zij dat in het eerste hoofdstuk

teveel nieuwe karakters werden voorgesteld. Een aantal daarvan hebben we daarom doorgeschoven naar volgende hoofdstukken. Verder hebben we veel onbelangrijke passages eruit gehaald. Die stukken waar je doorheen bladert wanneer je het verhaal voor de tweede keer zou lezen. Van de oorspronkelijke 100.000 woorden bleven er maar 80.000 over.

De enige discussie met mijn editors ging over de seksscènes. Zij vonden dat die eruit moesten, ik wilde ze er juist inhouden. Ik vind het vreselijk als seksscènes met een witregel worden weergegeven en ben blij dat er uiteindelijk één in mijn boek mocht blijven zitten. De recensies waren sowieso goed, maar vooral daarover positief: ‘Eindelijk een verhaal waarin de seksscène werd afgemaakt.’ Ook ben ik blij dat mijn titel is gebleven. Hollywood was eerst alleen de werktitel, maar we vonden geen beter alternatief dat de lading van het verhaal voldoende dekte. Ik vind het wel jammer dat een stuk over Sinterklaas is gesneuveld. Bij een herdruk wil ik dat graag terugplaatsen. Dit stuk staat nu, samen met nog wat andere verdwenen scènes, op mijn website.

Van het editingproces heb ik onwijs veel geleerd. Lastig is dat ik mezelf nu betrap op foutjes. Nu schrijf en edit ik door elkaar heen, waardoor het schrijfproces langzamer gaat.”

Op je veertigste wil je geen chicklits meer schrijven. Wat doe je dan?

“Ik denk dat ik op een gegeven moment te oud word om me te kunnen identificeren in de hoofdpersoon van een chicklit. Waarschijnlijk blijf ik hetzelfde soort boeken schrijven, maar wordt de hoofdpersoon ouder. Ze zal misschien getrouwd of gescheiden zijn en kinderen hebben, waardoor het voor veertien- tot dertigjarigen minder interessant is. Er zal altijd wel een romantische lijn in mijn verhalen zitten, maar misschien kies ik ook nog wel voor een heel ander genre. Ik denk dat ik ook science fictions of thrillers kan schrijven.”

Welk genre lees je zelf het liefst?

“Chicklits en historische romans. Ik lees veel Amerikaanse schrijvers en lees dan de originele boeken. Er zitten zoveel fouten in de vertalingen. Maar ik lees ook fantasy en science fiction. Ik moet het in ieder geval in één keer kunnen uitlezen. Soms doe ik dat ’s middags, maar ook wel eens tot midden in de nacht. Ik vind Sophie Kinsella een leuke schrijfster, vooral haar boek ‘Can you keep a secret?’ ofwel ‘Houd je mond!’.

In chicklits hebben de mannelijke karakters vaak weinig diepgang. Het is mijn doel dat lezers ook hém leren kennen. Dat is moeilijk wanneer je in de ikvorm schrijft, maar volgens mij slaag ik er redelijk in. Op dat gebied heb ik veel geleerd van J.K. Rowling. Wat zij heeft gedaan met Harry Potter vind ik echt heel knap. Samen met haar uitgever weet ze al vijftien jaar lang haar publiek vast te houden. Zij is toch wel mijn meest favoriete schrijfster.”

Je studeerde film- en televisiewetenschappen. Zou je liever beroemd schrijver worden of een bekendheid in de filmwereld?

“Beroemd schrijver, hoe leuk en sexy ik film ook vind. Ik kan mezelf helemaal kwijt in mijn boeken. In de filmindustrie ben ik vooral bezig met het werk van anderen. Bij het schrijven van boeken kan ik mijn werktempo afwisselen en aanpassen aan mijn inspiratie. Helaas kan ik nu niet altijd tijd vrijmaken wanneer ik een goed idee heb. Als ik beroemd was, had ik genoeg geld op de bank en kon ik dat gewoon doen.

Ik zou ook wel graag filmscenario’s willen schrijven. Amazon.com heeft nu een wedstrijd waarvoor je een scenario kunt insturen. Daaraan had ik graag meegedaan, maar ik heb gekozen voor boek twee, drie en tien. Als dat niet goed uitpakt, doe ik volgend jaar misschien wel mee. Boek- en filmschrijven liggen heel dicht bij elkaar. Sommige verhalen passen beter in film, omdat ze meer visueel zijn; science fiction bijvoorbeeld. Maar een boek geeft meer vrijheid, daarin kan alles. Daarom neig ik op dit moment meer naar de boeken.”

Wat doe je zelf liever; film kijken of een boek lezen?

“Dan zeker film kijken. Hoewel ook daarbij de romantische komedie mijn favoriete genre is, kijk ik alles. Zelfs politieactiefilms die vooral populair zijn bij mannen. En horror, al is dat vaak niet vrijwillig. Ik kijk ze voor mijn vriend, en hij gaat dan op zijn beurt met mij mee naar ‘Confessions of a Shopaholic’. Maar een horrorboek zal ik nooit lezen.”

Jouw boeken vertaald in het Engels of jouw boeken Nederlands verfilmd?

“Vertaald! Ik ben heel commercieel ingesteld en op de Engelstalige markt kun je echt geld verdienen. Bovendien zou ik mijn boek niet willen verfilmen in de huidige Nederlandse filmcultuur. Op het 30ste Nederlandse filmfestival won Joy, een film waarnaar in Nederland maar 1.860 mensen hebben gekeken. De stemmers zitten dan overduidelijk niet in het publiek. De jury wordt gevormd uit filmfondsmensen, die alleen arthouse serieus nemen. Daarover kan ik heel boos worden. Ik kan arthouse best waarderen, het zijn toch vaak de films met de interessantere verhalen, maar het is niet terecht dat een geheel onbekende film zo’n festival wint. Het equivalent van arthouse in de boekenwereld is denk ik wat we literatuur noemen. Harry Mulisch mag je, denk ik, wel echt arthouse noemen. Wat ik nu schrijf wordt vaak commerciële pulp genoemd; niet geschikt dus voor een ‘goede’ film. Maar als romantische komedie zou mijn boek natuurlijk best verfilmd kunnen worden.”

Je leest, kijkt en schrijft vooral romantiek. Hoe romantisch ben je zelf?

“Ik ben te lui en te druk om romantisch te doen, maar ik ben wel een romantisch type. De inrichting van mijn huis heeft barokke invloeden, en ik houd van eten bij kaarslicht. Maar romantiek is natuurlijk meer dan dat. Het is een bepaalde sfeer tussen twee personen. Dat je elkaar volledig kent, aanvoelt en op elkaar inspeelt. Bijvoorbeeld ook door de ander te verrassen met een figuurzaag, als dat is wat hij het liefste doet. Je vult elkaar aan. Ik denk ook dat mijn bruiloft in juli heel romantisch zal zijn. Ik neem dan trouwens de naam aan van mijn man, maar mijn schrijversnaam zal natuurlijk Ilse Spall blijven.”